

lingsbygning uden at benytte denne Leilighed til ogsaa at skaffe Lokale for Skulptursamlingen, saa vil derved være sket en uoprettelig Skade for vor Kunst i al Fremtid; thi saa faae vi aldrig den Forbindelse tilveiebragt mellem Undervisningen og Skulptursamlingen, der er en nødvendig Betingelse for, at Undervisningen paa rette Maade kan trives. Altsaa det, der danner Flertallet, at man ikke vil have en Museumsbygning, maa jeg paa det Bestemteste modsætte mig, og jeg vil sige det rent ud: Kan man ikke opnaa Mere end en Udstillingsbygning, uden at dermed er forbundet et Skulpturmuseum, saa, hvor bedrøveligt det end er, maa det forblive saaledes som det er til bedre Lider. Naar vi nu komme bort fra det, hvorom de Herrer ere enige, og saa prøve, hvad de ville videre, viser der sig den allerførste Modsatning mellem de to ærede Mindretal, der sammenslaede danne et Flertal. Det ene ærede Mindretal vil bygge videre paa det Grundlag, der er givet i Udstillingsfonden, det andet ærede Mindretal betragter denne Udstillingsfond som en saa fuldstændig Urimelighed, at man maa komme bort fra den jo før jo heller. Altsaa Enigheden strækker sig kun til, hvad der ikke skal gøres, men omfatter slet ikke, hvad der skal gøres; der er Modsatningen saa stor i Realiteten som vel mulig. Det ærede Mindretal under Nr. 2 bemærkede gennem sin Ordfører (Hørup), at denne Udstillingsfond var kommen tilstede ved en administrativt Akt i 1856. Den ærede Ordfører mindede om, at man indtil 1820 ikke havde taget nogen Entree af dem, der vilde bese Udstillingen, at man dernæst havde taget en Entree, der var indflydt blandt Akademiets Indtægter, og at man derpaa i 1856 havde bragt Sagen for Rigsdagen, og støttet til en Utaalelse i en Betænkning var saa Ministeren gaaet hen og havde oprettet denne Fond. Men jeg vil gjøre den ærede Ordfører for dette Mindretal opmærksom paa, at han der har forbigaaet en meget væsentlig Omstændighed, den nemlig, at den beregnede Indtægt for Akademiet af Udstillingen er udoøret i Rigsdagen; det er altsaa en Botering, der foreligger gennem Finantsloven, i Kraft af hvilken Staten har renonceret paa de Indtægter, der fremkomme af Udstillingerne, og det har den gjort i den Overbevisning, at, da Udstillingsarbejderne jo ere Kunstnernes private Eiendom, var det ogsaa billigt mod Kunstnerne, at disse oppebære Frugten af de Indtægter, der kunde komme tilstede. Altsaa det er en Botering gennem Finantsloven, hvorpaa Udstillingsfonden retlig hviler. Det er endvidere erkjendt, at der skulde handles administrativt af vedkommende Minister, og det er sket. Saaledes er det da gaaet til, at, efter at den lovgivende Magt havde fra- sagt sig Andel i disse Indtægter, er Udstillingsfonden dannet. Nu vil jeg sige: Naar denne Fond er dannet og eies af Udstillingerne, kan man da tage den bort fra dem og sige: Nei, nu

gjøre vi det om, nu trække vi Pengene ind i Statskassen? Det er i mine Dine en fuldstændig Ubillighed, og jeg er overbevist om, at det ærede Medlem, naar han endnu engang overveier denne Sag, vil erkjende, at det er en Ubillighed. Vædringsforlaget under Nr. 2 auser jeg derfor allerede af den Grund ikke for acceptabelt, at det exproprierer Noget for Staten uden at give fuld Erstatning derfor eller uden at give nogen Erstatning derfor; thi den Udsigt, den ærede Ordfører gav til den Glæde og Tilfredshed, der maatte være over Kunstnerne, naar de fik deres Budget voteret paa Rigsdagen, er vistnok — jeg slutter mig ogsaa deri til det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Wille) — en lille Smule ironisk. Jeg føler mig overbevist om, at det ærede Medlem ikke tror paa den Glæde og Tilfredshed, der vil være tilstede hos Kunstnerne, naar de skulle se deres Skjæbne gjort afhængig i det Entelte af Boteringer paa Rigsdagen. Det er maaske stor Uret af Kunstnerne, de forstaa sig maaske ikke ret paa deres egen Fordel, men spørg dem, og de ville sikkert svare i Overensstemmelse med, hvad jeg her har sagt. Saa komme vi til det første Forslag, der hviler paa en hel forskjellig Grund fra den, hvorpaa Vædringsforlaget under Nr. 2 hviler. Her skulle vi ikke blot bevare Udstillingsfonden, men gjøre den til Grundeier midt i København ved Kongens Nytorv. Ja, vil man gaa den Vej, vil man vedtage det Vædringsforlag, som er stillet af det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) — der maatte maaske behøves nogle enkelte Redaktionsforandringer, — saa vil jeg sige, at saa er der jo en Mulighed for, at der kan komme Noget til, som i visse Maader er tilfredsstillende. Men jeg vil bemærke, at der dog ikke er oplyst nogensomhelst antagelig Grund til, at man, ved at opføre en Tilbygning til Charlottenborg eller en Udstillingsbygning i Forbindelse med Charlottenborg, skulde afvige fra det Grundlag, paa hvilket Kunstakademiet nu hviler, nemlig dette, at Staten eier Bygningen og vedligeholder den udvendig; Kunstakademiet bruger den under Ministeriets Tilsyn og vedligeholder den indvendig. Skal der nu bygges en Bygning, som skal sættes i Forbindelse med Charlottenborg, er det dog naturligt at blive paa dette Grundlag. Er det ikke besynderligt at have Lyst til at gjøre Udstillingsfonden til Eier, og at Staten skal have sin Skulptursamling staaende i Lokaler, som ikke eies af Staten? Men velan, kan man finde, at der er Rimelighed derfor, vil jeg høre mig, men paa den Betingelse, at disse Vædringer blive vedtagne, og at man altsaa opnaar den Sum af 500,000 Kr., paa hvilken Lovforslaget gaar ud. Thi deri har det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Wille) saa aabenbart Ret, at, vil man vedtage en Sum af 350,000 Kr., som dette skal bygges for, saa bliver Spørgsmaalet: Kan der bygges noget